

חַת־ת לַיּוֹם שְׁלִישֵׁי פְּרֻשֵׁת שׁוֹפְטִים א' דְּרֵאשׁ חוֹדֶשׁ אֱלוֹל ל' מִנְחָם אָב, ה'תשפ"ד

מְקַדֵּשׁ לְמַעַן בְּטַחֲוֹן יוֹשְׁבֵי אֶרֶץ יִשְׂרָאֵל
"אֶרֶץ אֲשֶׁר תִּמְיַד עֵינֵי ה' אֶלְקֶיךָ בָּהּ"

מעוניינים להקדיש לזכות יקירכם? צרו קשר kidschitas.he@gmail.com

חֲמֵשׁ / שְׁלִישֵׁי עִם רִשׁ"י

מִשֶּׁה רַבְּנוּ מְסַפֵּר לִבְנֵי יִשְׂרָאֵל עַל הַמִּתְנֻחוֹת שִׁיתְנוּ לַכֹּהֲנִים וְלַלְוִיִּים בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל:
שָׁבַט לְוִי לֹא מִקְבֵּל חֶלֶק וְנִחְלָה בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל כְּמוֹ כָּל שְׂאֵר הַשְּׁבָטִים. בְּמִקּוֹם זֶה הֵם מִקְבְּלִים אֶת
הַמִּתְנֻחוֹת שֶׁבְנֵי יִשְׂרָאֵל מְבִיאִים לָהֶם - חֶלְקִים מִהַקְרָבָנוֹת, תְּרוּמָה, רֵאשִׁית הַגֶּזֶז - הַצֶּמֶר הָרֵאשׁוֹן שֶׁנִּגְזַז
מִהַקְבָּשִׁים.

הֵאֵם תּוֹכְלוּ תוֹךְ עֵיוֹן בְּרִשׁ"י לְרֵאוֹת כַּמָּה כְּבָשִׁים יֵשׁ לְגִזֹּז כְּדֵי לְקַיֵּם אֶת הַמִּצְוָה הַזֹּאת?
וְכָל זֹאת מִדּוּעַ? בְּגִלּוֹל שֶׁהַכֹּהֲנִים וְהַלְוִיִּים עוֹבְדִים וּמְשֻׁרְתִים אֶת ה' בְּבֵית הַמִּקְדָּשׁ.

תְּהֵלִים / יוֹם ל' לַחֹדֶשׁ, פְּרָקִים קמ"ה - ק"נ

הַיּוֹם הוּא הַיּוֹם הָאַחֲרוֹן שֶׁל הַחֹדֶשׁ בּוֹ אִמְרִים אֶת חֲמֵשֶׁת הַפְּרָקִים הָאַחֲרוֹנִים שֶׁל כָּל הַתְּהֵלִים, פְּרָקִים
אֱלוֹ בּוֹלְלִים אֶת "אֲשֵׁרִי" וּפְרָקִים הַמִּתְחִילִים וּמְסַתֵּימִים בְּמִלָּה "הַלְלוּיָהּ". אִם אַתֶּם מִתְפַּלְלִים אֶת כָּל
תְּפִילַת שְׁחִרִית, יִתְכַּן וּכְבֹּר תִּדְעוּ אֶת כָּל "הַיּוֹם" שֶׁל הַתְּהֵלִים בְּעַל פִּה.

הַפְּרָק הָרֵאשׁוֹן בְּתְהֵלִים שֶׁל הַיּוֹם מְאֹד מִיְחָד! הוּא מִתְחִיל בְּמִלִּים "תְּהֵלָה לְדָוִד", שֶׁזֶהוּ הַפְּסוּק
הַשְּׁלִישִׁי שֶׁל אֲשֵׁרִי. אֲשֵׁרִי כְּתוּב לְפִי סֵדֶר הָא' ב' - פְּסוּק אַחַד עֶבֶר כָּל אוֹת חוּץ מִהָאוֹת נ'.

הַפְּסוּק שֶׁמִּתְחִיל בְּאוֹת ז': "זָכֹר רַב טוֹבָךְ יִבְעִינוּ", שֶׁהִי הַיּוֹדִים יִזְכְּרוּ אֶת כָּל הַדְּבָרִים הַמִּיְחָדִים שֶׁה'
עוֹשֶׂה עִבּוֹרָם. כְּשֶׁאֵדָם אוֹמְרִים אֶת הַפְּסוּק בְּכּוֹנֵה, זֶה סְגוּלָה לְזָכֹר דְּבָרִים שְׂרוּצָה לְזָכֹר.
יִשְׁנוּ סְפוּר עַל חֶסֶד שֶׁעָמַד לְיַד הַרְבֵּי שְׁלוֹ. כְּשֶׁהַרְבֵּי אִמְרֵי אֶת הַמִּלִּים הָאֵלוּ בְּאֲשֵׁרִי, הוּא נִזְכָּר בְּכָל מָה
שֶׁקָּרָה לוֹ מִיּוֹם הַגִּלְדוּ!

ישנו מאמר ארוך של האדמו"ר הזקן ב"סדור עם דא"ח" (סדור עם מאמרי חסידות) שמסביר את הפסוק, (הרבי מזכיר את המאמר הזה ב"היום יום" של ל' אב - היום!).
כשהרבי אמר את הפסוק "זכר רב טובך יביעו" בתפלה, נהג לומר המלה זכר פעמים (כמו שקוראים בקריאת התורה שלפני פורים, על זכרון מעשה עמלק), "זכר זכר" פעם בצירה ופעם בסגל.

תניא / אגרת הקדש סימן י' (ל' מנחם אב שנה מעברת)

המכתב הזה ילחיב אותנו לתת הרבה צדקה!

להורים שלנו ישנה שליחות חשובה מה' לדאג לנו ולאהב אותנו.

איך הם אוהבים ודואגים לכל צרכינו? על ידי שנותנים לנו אוכל ומטה, לוקחים אותנו לבית הספר, מעניקים חבוק ונשיקות ועוד ועוד

היות שהם דואגים לנו עם כל הגשמיות הזו, זה חייב להיות במדה המתאימה עבורנו. (כך זה בדברים גשמיים)

אם הם יתנו לנו ילקוט בגדל של כל החדר, לא נוכל לשאת אותו ולא נוכל להשתמש בו. אם הם יתנו לנו עדש אחד קטן לארוחת ארבע, אנחנו עדין נהיה רעבים. אם הם ילחצו אותנו חזק מדי בשעה שמחבקים אותנו, זה יכול לכאב!

ה' גם הוא אוהב אותנו, דואג לנו ונותן לנו חיות באמצעות המצוות.

אבל בגלל שאנו מקבלים חיות במצוות גשמיות, הן צריכות להיות במנוח המתאים. ה' אומר לנו בדיוק כיצד כל מצוה צריכה להעשות.

מחר בעזרת ה' נלמד עוד על כך.

היום יום / ל' מנחם אב

מתחילים לומר "לדוד ה' אורי" היום בתפלה. מנהגנו גם לתקוע בשופר רק פעם אחת במהלך היום. מחר נתחיל לתקוע בשופר אחרי התפלה ומדי יום במשך חדש אלול.

~

למדנו קודם ב"היום יום" כיצד החל האדמו"ר הזקן באמירת המאמרים. תחלה בקטעים קצרים שנקראו "וערטרע" ואחר כך הם התארכו יותר ויותר עד שאדמו"ר הזקן החל לומר מאמרים ארוכים. בתקופת האדמו"ר האמצעי, הדור הבא של החסידות אחרי האדמו"ר הזקן הספרת החסידות עלתה לדרגה אחרת לגמרי.

החסידות של האדמו"ר האמצעי נקראה בשם "רחובות הנהר" - רחב כמו נהר. המאמרים שלו לקחו את הענינים שהאדמו"ר הזקן למד בהתחלה והסבירו אותם מאד מאד טוב עם הרבה משלים ארוכים. מאמרים רבים של האדמו"ר האמצעי מסבירים את מאמרי האדמו"ר הזקן אולם הם ארוכים הרבה יותר.

אפשר למצוא מאמרים ב"תורה אור" של האדמו"ר הזקן שהם בארוך של מספר עמודים. וכאשר האדמו"ר האמצעי הסביר אותם הם מתמשכים על פני עשרות עמודים.

היום הרבי אומר שאפילו מאמרי אדמו"ר האמצעי לא התחילו בכזו אריכות מהתחלה. זה לקח זמן!

בהתחלה, האדמו"ר האמצעי אמר מאמרים קצרים. למשל הוא חזר מאמר של האדמו"ר הזקן שהדפס בסדור עם דא"ח על הפסוק "זכר רב טובך יביעו" (המופיע בתהלים היומי). כאשר חזר על

כִּן, הִיָּה זֶה בְּשֵׁשׁה חֻלְקִים עִם קִצַּת הַסְּבִירִים אֲבָל רַק מֵעַט יוֹתֵר מִמָּה שֶׁהִדְפַּס בְּסִדּוּר.
(אִם תִּתְּבוֹנְנוּ בְּסִפְרֵי הַמְּאֵמְרִים שֶׁל הָאָדָמוֹ"ר הָאֲמִצְעִי, תִּרְאוּ שֶׁבְּשֵׁנָה הָרִאשׁוֹנָה לְהִיּוֹתוֹ רַבִּי, יֵשׁנוּ
מְאֵמֶר "זְכֹר רַב טוֹבָךְ" שֶׁכָּכֵל הַנִּרְאָה קָשׁוּר לְ"הַיּוֹם יוֹם" שֶׁל הַיּוֹם).
אֶחָד הַדְּבָרִים שֶׁאֲפָשֶׁר לְלַמֵּד מִכֶּךָ עוֹזֵר לָנוּ בְּעִבּוּדֵתֵנוּ בְּחֻדֶשׁ אֱלוּל.
אֲנוּ יְכוּלִים לְזַכֵּר שֵׁשׁ לָנוּ חֻדֶשׁ לְהַתְּכוּנָה, וְאִין צָרָךְ לַעֲשׂוֹת הַכֹּל בְּבֵת אַחַת! זֶה יִקַּח לָנוּ זְמַן.
בְּהַתְּחֵלָה הַתְּשׁוּבָה שֶׁלָּנוּ עֲשׂוּיָה לְהַתְּחִיל בְּקֶטַן, אִוְלָם הִיא יְכוּלָה לְגַדּוֹל יוֹתֵר וְיוֹתֵר עַד שֶׁבּוֹדָאֵי
נִתְּקֵן אֶת כָּל הַשָּׁנָה הַחוֹלְפֶת וְנִהְיֶה מוֹכְנִים לַשָּׁנָה טוֹבָה וּמִתּוֹקָה.
רוֹאִים זֹאת גַּם בְּמִנְהַג תְּקִיעַת הַשּׁוֹפָר. לֹא מִתְּחִילִים מִיַּד מִחַר לְתִקּוּעַ בְּשׁוֹפָר בְּאֶפֶן הַכִּי טוֹב, הַיּוֹם
(בְּשֵׁנָה שֶׁזֶה לֹא יוֹצֵא בְּשַׁבָּת) מִתְּרַגְּלִים. וּמִחַר מִתְּחִילִים לְתִקּוּעַ בְּשׁוֹפָר כְּרֹאֵי.
בְּשִׂיחָה, הַרְּבִי מְסַבֵּיר שֶׁהַתִּירְגוּל שֶׁל תְּקִיעַת הַשּׁוֹפָר דּוֹמָה לְתִקְיָעָה גְּדוּלָה בְּיוֹם כְּפוּר הַמְּסַמְּלֶת אֶת
הַבְּכִי שֶׁל עַצְמָה הַנִּשְׁמָה.
בְּשֵׁנָה שְׁבִיעִת הַיּוֹם הָרִאשׁוֹן שֶׁל רֹאשׁ הַשָּׁנָה יוֹצֵא בְּשַׁבָּת, הַדְּרָגָה הַזֹּאת שֶׁל תְּשׁוּבָה מְשַׁגֵּת בְּאֲמִצְעוֹת
הַתְּשׁוּבָה שֶׁל שַׁבָּת.

סִפְרֵי הַמְּצוּוֹת / מְצוּוֹת עֲשֵׂה פ"ט, מְצוּוֹת לֹא תַעֲשֵׂה קמ"ה, קמ"ח

הַיּוֹם לוֹמְדִים שְׁלוֹשׁ מְצוּוֹת הַנוֹגְעוֹת לְאֲכִילַת קֶרֶבֶנוֹת:

1. **מְצוּוֹת עֲשֵׂה פ"ט** - מְצוּוֹה לְכַהֲנִים לְאֲכוֹל חֻלְקִים מְסִיִּמִים שֶׁל קֶרֶבֶנוֹת, זֶה חֵלֶק מִהַמְּצוּוֹה שֶׁל הַקֶּרֶבֶן.
2. **מְצוּוֹת לֹא תַעֲשֵׂה קמ"ה** - אֲסוּר לְאֲכוֹל קֶרֶבֶן חֲטָאֵת אוֹ קֶרֶבֶן אֲשֶׁם מִחוּץ לְבֵית הַמִּקְדָּשׁ וְכָל הַקֶּרֶבֶנוֹת הָאֲחֵרִים צְרִיכִים לְהֵאָכֵל רַק בִּירוּשָׁלַיִם.
3. **מְצוּוֹת לֹא תַעֲשֵׂה קמ"ח** - לְכַהֵן אֲסוּר לְאֲכוֹל בְּפוּרִים מִחוּץ לִירוּשָׁלַיִם.

רְמַב"ם / הַלְּכוֹת מַעֲשֵׂה הַקֶּרֶבֶנוֹת פִּרְקִים ז', ח', ט'

הַיּוֹם לוֹמְדִים עַל סוּגִים מְסוּיִמִים שֶׁל קֶרֶבֶנוֹת וְכִיצַד מְקַרְבִּים אוֹתָם:

- פֶּרֶק ז'** - לוֹמְדִים עַל הַקֶּרֶבֶת קֶרֶבֶן חֲטָאֵת. יֵשׁ שְׁנֵי סוּגִים. חֻלְקָם נֶאֱכָלִים וְחֻלְקָם נִשְׂרָפִים כָּלִיל. קֶרֶבֶן חֲטָאֵת מִהַסּוּג שֶׁנִּשְׂרָף, נִשְׂרָף מִחוּץ לִירוּשָׁלַיִם.
- פֶּרֶק ח'** - אִם דָּבָר כְּלִשְׁהוּ נוֹגֵעַ בְּדָם אוֹ בְּבֶשֶׂר שֶׁל קֶרֶבֶן חֲטָאֵת לִפְנֵי שֶׁהִזּוּ אֶת הַדָּם עַל הַמִּזְבֵּחַ, צְרִיךְ לְרַחוּץ אוֹתוֹ. (זֶהוּ הַקֶּרֶבֶן הַיְחִיד שֶׁעוֹשִׂים זֹאת). לֹא מְשַׁנָּה בְּאִיזָה סִיר מְשַׁתְּמָשִׂים כְּדִי לְבַשֵּׁל אֶת בֶּשֶׂר הַחֲטָאֵת (מִהַסּוּג שֶׁנֶּאֱכָל) צְרִיךְ לְרַחוּץ, אוֹ לְשַׁבֵּר אִם עֲשׂוּי מִחֶרֶס.
- פֶּרֶק ט'** - הַרְּמַב"ם מְלַמֵּד הַלְּכוֹת קֶרֶבֶן אֲשֶׁם וְקֶרֶבֶן שְׁלָמִים. בְּסִיּוּם הַפֶּרֶק הַרְּמַב"ם מְזַכֵּיר אֶת קֶרֶבֶן פֶּסַח.

זִרְכֵי הַחֲסִידוֹת / אֱלוּל חֻדֶשׁ הַחֲשֵׁבוֹן.

אֱלוּל הוּא הַחוֹדֶשׁ הַחֲשׁוּב בְּיוֹתֵר בְּכָל הַשָּׁנָה. זֹאת מְכִיּוֹן שֶׁבְּחֻדֶשׁ אֱלוּל חוֹשְׁבִים אוֹדוֹת מַעֲשֵׂינוּ בְּמִשְׁפָּךְ כָּל הַשָּׁנָה כְּלָה.

יכולים לתקן את מה שאפשר, מחליטים להשתפר ולעשות עוד דברים טובים יותר. יש לנו חדש שלם כדי לעשות זאת, כדי שכשראש השנה יגיע, ה' יראה שאכן חזרנו בתשובה ומתנהגים כפי שאריו ויתן לנו שנה טובה ומתוקה.

האמת היא בעצם, שזה אינו החשבון היחיד. מדי חדש, היום לפני ראש חדש נקרא "יום כפור קטן", בו עורכים חשבון של מה שקרה אתנו במהלך כל החודש, כדי שנהיה מוכנים לחיות החדשה מה' שיורדת לעולם יחד עם כניסת החודש החדש.

מדי שבוע לפני שבת (ליל שישי) עורכים חשבון נפש כדי לסיים את השבוע ולהתכונן לפרשה החדשה בתורה.

ומדי יום – בשעת קריאת שמע שעל המטה, עורכים חשבון של מה שקרה באותו יום כדי שנוכל לסיים את עבודת היום ולהתכונן לעבודה של יום המחרת.

כמוכן שאיננו מקדישים כל כך הרבה זמן במהלך השנה לחשבון, עלינו לעבוד ולמלא את שליחותנו. אבל בחדש אלול, מקדישים יותר זמן כדי שנהיה מוכנים בחיות חדשה לקראת השנה החדשה בעזרת ה'.

גְּאוּלָּה וּמְשִׁיחַ / גְּאוּלָּה נְצֻחִית

מקדש לעלוי נשמת סבתנו האהובה מרים צימל בת הרב יוסף ברוך ע"ה פרידמן

בסיום ספרו, הנביא עמוס מתנבא נבואות מיוחדות במינן על הגאולה. בפסוק האחרון של ספר עמוס, הנביא אומר שכאשר משיח יבוא, זו תהיה גאולה נצחית. לא תהיה אחריה גלות נוספת, כך ה' מבטיח!

ונטעתיים על אדמתם ולא ינתשו עוד מעל אדמתם אשר נתתי להם אמר ה' אלקיך

ונטעתיים על אדמתם – "אטע" את בני ישראל באדמת ארץ ישראל – כמו שעץ אינו זז ממקומו לאחר שנטע.

ולא ינתשו עוד – לא אטש אותם עוד

מעל אדמתם אשר נתתי להם – מהארץ אשר הבטחתי להם – הם לעולם לא ישלחו עוד לגלות. אמר ה' אלקיך.

(עמוס ט', ט"ו)